

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 354.

90de Møde.

Mandagen den 3die Juni.

(Forts.)

Tscherning: Jeg har allerede dengang, da jeg bragte dette Forslag til Thinget for at begjære Tilladelse til at bringe det videre frem, udtalt mig saa fuldstændigt derover, at jeg troer, jeg vilde spille Forsamlingens Tid, om jeg nu gjorde andet end imødegik de Indvendinger, som muligt kunde blive gjorte derimod. Jeg har de bedste Forhaabninger om, at det vil finde Understøttelse navnlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te District (Mourier), som har havt saameget imod det foregaaende Udkast, især fordi han syntes, at det gik ikke saa ligefremt tilværks og tog ikke denne vigtige Sag ligefrem til Afgjørelse; ligesom jeg paa den anden Side har den Tro, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) synes saa godt om det forrige, fordi han troede derved at slippe for bedre Kjob.

Mourier: Jeg tør just ikke forpligte mig til at anvende særdeles Bestræbelse for at understøtte det af den ærede Forslagsstiller indbragte Forslag; men derimod lover jeg at ville give ham Beviser paa, at jeg har skænket hans Forslag Opmærksomhed. Det er vistnok en smuk og i Regelen en lønnende Sag at optræde som Talsmand for de Glasfer af Samfundet, der befinde sig i en mindre heldig Stilling (Gseerup: Ikke lønnende!); ikke just lønnende i Penge, men moralsk lønnende; der er, idetmindste efter min Følelse, en anden og bedre Løn end den, der udbetales i contante Penge (Ja!). Altsaa, jeg mener, at det i det Hele taget er et smukt Hverv at fremtræde som Talsmand for de Glasfer af Samfundet, der befinde sig i en mindre heldig Stilling, og den ærede Forslagsstiller har her taget Ordet for Saadanne, som vel ikke ere hjemfaldne til offentlig Forsørgelse, men som dog, idetmindste

meget ofte, ville befinde sig paa Grændsen dertil. Den ærede Forslagsstiller har allerede tidligere og ved flere Foredrag med levende Farver skildret de Forhold, som han ved dette Forslag har havt for Øie. Jeg mistkjender ingenlunde det meget Træffende og Sande, som ligger i hans Skildringer; dog troer jeg, at de ikke ere ganske frie for adskillige Genfærdigheder, muligt og for endeel Overdrivelse. Jeg troer, at den ærede Forslagsstiller, ved at tage denne hele Sag under Overveelse, er gaaet ud fra Forudsætninger, som mere eller mindre turde berøve paa Misforstaaelser af den provisoriske Forordning af 5te Mai 1848 og af det Lovforslag, der knytter sig hertil, og som vi nylig have omhandlet. Vi have hørt, at den provisoriske Forordning virkelig paa flere Steder er bleven saaledes opfattet, at jeg villigt erkjender, at denne Opfattelse berøber paa Misforstaaelse af hvad der uden Tvivl var Forordningens rette Mening; men det forekommer mig, at man, for at skaffe en Lov Gyldighed efter dens sande Mening, i Almindelighed ikke behøver at give nye Love; der er andre Midler, hvorved man kan indskærpe Lovens rette Forstaaelse, og den ærede Indenrigsminister har, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, i et tidligere Foredrag gjort opmærksom paa, at han enten allerede havde truffet eller var findet at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at Lovene kan blive forstaaet og anvendt paa den rette Maade. I Særdeleshed forekommer det mig klart, at den provisoriske Forordning og senere Lovforslaget maae forstaaes saaledes, at Communerne i fornødent Fald have at foranstalte de Boliger opførte, om hvilke der maatte være Spørgsmaal, Noget, hvorom enhver Tvivl synes at maatte forsvinde, naar man sammenholder Forordningen eller Lovforslaget med de tidligere Bestemmelser og deriblandt med det bekendte Circulaire af 24de September 1805 om Anskaffelse af Boliger til Huusvilde. —